

Кохання до нестями

Цей роман сучасних українських письменників — захоплююча розповідь про любов і ненависть, вірність і зраду, кров і сльози, про те, що не можна побудувати своє щастя на нещасті інших. Динамічний сюжет тримає в напрузі від першої до останньої сторінки, авантюристичні пригоди героїв твору відбуваються на тлі красивої та екзотичної природи, високі почуття одних чергуються з низькими вчинками інших. Драматизм подій, чітко виписані характери та зовнішні портрети, детальне зображення краєвидів не залишать читачів байдужими. Любителі щасливого фіналу будуть задоволені: автори роману не допустили, щоб зло залишилося непокараним, хоча шлях до розплати за гріхи був довгим і звивистим...

Світлана ЛЬВІВСЬКА
Богдан МЕЛЬНИЧУК

Світлана ЛЬВІВСЬКА
Богдан МЕЛЬНИЧУК

 Богдан

Світлана ЛЬВІВСЬКА,
Богдан МЕЛЬНИЧУК

КОХАННЯ ДО НЕСТЯМИ

Авантюрно-любовний роман

*В оформленні використані картини
заслуженого художника України
Петра Шпорчука (м. Тернопіль)*

Львівська С.

Кохання до нестями : авантюрно-любовний роман / С. Львівська,
Б. Мельничук. — Тернопіль : Навчальна книга – Богдан, 2014. — 488
с.

ISBN 978-966-10-7454-4

Цей роман сучасних українських письменників — захоплююча розповідь про любов і ненависть, вірність і зраду, кров і сльози, про те, що не можна побудувати своє щастя на нещасті інших. Динамічний сюжет тримає в напрузі від першої до останньої сторінки, авантюристичні пригоди героїв твору відбуваються на тлі красивої та екзотичної природи, високі почуття одних чергуються з низькими вчинками інших. Драматизм подій, чітко виписані характери та зовнішні портрети, детальне зображення краєвидів не залишать читачів байдужими. Любителі щасливого фіналу будуть задоволені: автори роману не допустили, щоб зло залишилося непокараним, хоча шлях до розплати за гріхи був довгим і звивистим...

Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути
відтворена в будь-якому вигляді без дозволу видавця.

Розділ 1, у якому читач познайомиться з Веронікою, сеньйорою Мелісою та її сином Денісом

— Сеньйоре, ви потрапили не за адресою! — вигукнула Вероніка.
Але чоловік, схопивши дівчину за руку, потягнув до себе.

— Мені подобається, коли ти відмовляєш, та це вже набридає. Крутиш мені голову більш як півроку. Я ж сказав, що не ображу тебе, ти матимеш усе, чого захочеш...

Вирвавши руку, Вероніка відбігла до вікна.

— Невже вам важко зрозуміти, що ви потрапили все-таки не туди?!

— Сонечко, така твоя поведінка продовжує мені набридати і спонукає взяти це, чого хочу, безкоштовно... Погоджуйся на мою пропозицію, і я тебе озолочу... Ти ж приїхала заробити гроші, а я даю тобі таку можливість...

— Я вам вдячна, але ваша мати платить мені достатньо...

— Можу зробити так, що ти більше не працюватимеш тут... — проскрипів крізь зуби чоловік і почав наближатися до дівчини. А вона зі серйозним обличчям і страхом у душі дивилася на нього.

— Ви вже робите це... — прошепотіла дівчина і, вмить відчинивши вікно, стрибнула на підвіконник. Із висоти другого поверху поглянула вниз. — Ще крок — і я кинуся додолу.

— Не треба таких жертв, я впевнений: це, чого бажаю, станеться якщо не сьогодні, то завтра. А я вмю чекати, от і почекаємо.

— Буде краще, якщо ви зупинитесь...

— Що тут діється? — наче батогом, ударив голос жінки, яка зайшла до кімнати.

— Ваш син намагається запропонувати мені роботу і хоче звільнити мене від вас...

— Денісе, скільки ще разів маю повторювати, щоб ти обходив цю дівчину десятими дорогами?..

— Мамо, ти ж мене знаєш: коли я її бачу — не ручаюся за себе.

— Денісе, постарайся поводитися порядно, якщо хочеш ще приходити в цей будинок. Вважаю, що тобі має вистачати тих коханок, яких ти маєш...

— Мамо, я ж мужчина...

— А дружину задовольнити не можеш...

— Думаю, що у неї є кому задовольнити її.

— Веро, — звернулася жінка до дівчини, яка зістрибнула з підвіконня. — Піди на кухню і приготуй мені каву.

— А сеньйор? — запитала Вероніка.

— Сеньйор залишить нас через кілька хвилин, — повільно проказала жінка й обпекла поглядом сина. Він усміхнувся:

— Так, звісно, я забіг лише на кілька хвилин, і вже йду...

Вероніка вийшла на кухню, залишивши матір та сина, і почала готувати сеньйорі каву. За кілька хвилин, коли приємний запах заповнив кімнату, до кухні тихо прокрався Деніс. Відчувши його присутність, дівчина різко повернулася і схопила ножа.

— Не бійся, крихітко, я не зроблю тобі нічого поганого. Просто бажаю поговорити з тобою...

— Сеньйоре Денісе, дозвольте мені виконувати свою роботу. Не хочу, щоб я або ви мали неприємності...

— Ти що, лякаєш мене?

— Ні, попереджаю!

— Денісе! — обоє здригнулися від голосу сеньйори. — Я думала, що ти вже пішов додому!

— Мамо, я хочу поговорити з нею віч-на-віч...

— Денісе, ти або йдеш із будинку, або не отримаєш грошей, яких так прагнеш. Вибір за тобою.

— Прощавай, лялечко, ми ще зустрінемося! Обіцяю!

Вероніка поклала ножа на стіл і, наливши в горнятка гарячої кави, подала до неї печиво. Сіла поруч із жінкою, і вони почали вечеряти.

— Веро, не ображайся на мого сина, вибач йому, він змалку небайдужий до гарненьких дівчаток, а тебе вродою Господь не обділив.

— Не треба вибачатися, ви ж не винні, що ваш син такий... Маєте трьох синів — і всі настільки різні. Сеньйор Деніс постійно чіплявся до мене, але я давала собі раду, та в останні дні...

— Тобі потрібно було все розповісти мені... Чому ти нічого не казала?

— А що могла сказати, то ж ваш син...

— Ти працюєш у мене більше двох років, і мені подобається твоя робота. У всіх служниці — а в мене подруга. У мене працювали багато дівчат та жінок, але ти — найкраща, і я не хочу, щоб ти пішла від мене через Деніса.

— Звісно, я теж не бажаю піти від вас через вашого сина.

— Хочу, щоб ти залишилася зі мною до кінця. Тільки ти знаєш, що я скоро помру, але нікому не відомо, коли це буде. Це може статися сьогодні, завтра, за тиждень, місяць або за рік, але не пізніше. Пообіцяй, що будеш зі мною до кінця.

Дівчина крізь силу всміхнулася:

— Обіцяю бути з вами до кінця!

Допивши каву, Вероніка помила посуд і допомогла сеньйорі Мелісі піднятися у свою кімнату.

— Знаєш, чому я вчила тебе нашої мови?

— Ні.

— Бо тепер ти будеш не тільки служницею, а й моїм секретарем. Думаєш, що я стара та бідна? помиляєшся, насправді, я дуже багата сеньйора. Коли помер мій чоловік, він залишив мені все, що ми надбали разом. Я завжди займалася документами та фінансами, а він — тільки ранчо.

— Ранчо?

— Так, я ніколи не згадувала тобі про нього тому, що ти не знала нашої мови. А тепер ти прекрасно володієш трьома мовами і навіть пишеш без помилок.

— Ви просто не знали, як використати час, от і займалися зі мною...

— Ні, Веро, я вже стара жінка, і мені потрібна помічниця, яка б не була зацікавлена справами ранчо.

— А чому ви думаєте, що я не зацікавлюся ними?

— Бо ти, відверто кажучи, давно могла б переспати з Денісом і мати непогані гроші, але залишилася зі мною.

— Я вчинила так тому, що мені тут добре з вами, і не такі ви вже старі, сеньйоро. Просто трішки прихворіли... Повірте, коли я вперше побачила вашого сина, то подумала, що це — ваш чоловік...

— Ти навмисно так говориш, щоби підняти мені настрій і заспокоїти.

— Ні, насправді ні, — замахала руками дівчина.

— Я не серджуся на тебе, але давай поговоримо про серйозне...

— Уважно слухаю вас...

— Як я тобі сказала, у мене є ранчо, там живе мій онук, один із синів Деніса...

— Уявляю собі синочка такого татуся...

— Мій онук — хороший хлопець. Він дуже відрізняється від батька, схожий на мого чоловіка. Але я не про це. Отже, ми маємо перевірити всі документи щодо ранчо, і ти мені допоможеш.

— Але чим, сеньйоро?

— Будеш моїми очима і вухами, тобто моєю секретаркою.

— Гаразд, якщо ви так бажаєте. Але з чого почнемо?

— З того, Веро, що організуємо поїздку до ранчо. Сподіваюся, ти вмієш водити автомобіль...

— Вмію, але вже давно не їздила за кермом, та й документів не маю...

— То не проблема, ще сьогодні поговорю з ким треба про документи, а завтра купимо автомобіль.

— Але ж...

— Жодних “але”! Як я сказала, так і буде. А зараз іди відпочивати. Треба, щоб ти добре виспалась, у нас завтра важкий день.

— Вам ще щось потрібно, сеньйоро?

— Ні, дякую.

Дівчина попрощалась і, зачинивши за собою двері, вийшла в коридор. Опустившись на перший поверх будинку, перевірила вікна й двері. Все було зачинено. Пройшовши на кухню, налила склянку соку і пішла до своєї кімнати. Лише на мить затрималася перед сходами й, ще раз оглянувшись, погасила світло. Піднялася на другий поверх і, зайшовши в кімнату, зупинилася біля вікна.

Кімната була невелика, але зручна. Дівчина почувалась у ній легко й спокійно. Скоро буде два роки, відколи вона тут, відколи залишила свою країну та приїхала сюди, за кордон, щоби заробити грошей і забезпечити своє більш-менш пристойне майбутнє. Багато хто відмовляв її від поїздки, говорячи, що молодим дівчатам нема роботи

за кордоном, хіба лише в публічних будинках. Та дівчина не послухала і, зібравши трохи грошей, вирушила в далечінь. Приїхавши в одну з європейських країн, знайшла роботу тут, у Меліси. Багато хто працював у цьому будинку, але ніхто не затримувавсь у суворої сеньйори. Дівчині розповіли, що в Меліси — дуже поганий характер.

Вероніка спочатку боялася, що довго не зможе тут працювати, але все сталося навпаки: сеньйора та служниця зійшлися характерами, і Меліса, крім усього, зайнялася вихованням дівчини. Щоб час минав швидше, вчила Вероніку мов. До того ж, не тільки розуміти їх і говорити ними, а й писати та читати. Тепер дівчина знала іспанську, англійську та німецьку мови майже так, як свою рідну українську. Два роки, здається, мало, щоби досконало оволодіти бодай однією мовою. Та коли тебе вчать майже весь день, і нема багато іншої роботи, то це можливо, і тямуща українка опанувала згадані мови. Дехто твердить: коли людина думає іншою мовою, це означає, що в іншому житті вона жила в тій країні, мовою якою мислить. Вероніка часто фіксувала, що думає саме іспанською, але завжди сміялася з таких дурниць.

Тут їй було добре. Меліса любила дівчину і платила їй більше, ніж іншим. А після того, як дівчина довго виходжувала її після інсульту, вона стала для сеньйори справжньою подругою. Лікарі сказали: якщо б не її швидкісні дії, жінка померла б. Після цього випадку Меліса майже не відпускала дівчину від себе. Приїхавши на відпочинок, вони завжди знімали один номер на двох, щоби Вероніка була біля хазяйки. Настільки здружилися, що люди вважали, ніби дівчина — онука Меліси й відзначали їхню схожість між собою.

Меліса була похилого віку, та ніхто ніколи не міг здогадатися, скільки насправді їй років. Вона завжди відзначалася цілеспрямованістю і наполегливістю. Струнка, красива, акуратна сеньйора постійно стежила за фігурою, за здоров'ям, чого й навчала свою ученицю.

Її два сини, Рафаель і Боб, жили зі сім'ями на протилежній стороні країни. Там відкрили свій бізнес і навідували матір тільки раз на рік, коли були тут на відпочинку. Старший син Деніс мешкав у цьому ж місті, мав хворобливу пристрасть до гри в карти. В азарті програвав великі суми, також чимало грошей тратив на жінок і на випивку. Мав два сини. Дівчина була знайома з одним із них, який часто приходив до

сеньйори — своєї бабусі. Звати його Федеріко. Мешкав він із батьком, стараючись, щоби родинні справи ладились і батьки могли жити спокійно. Другий син Деніса — Ніколас мешкав на ранчо, де працював і доглядав за ним.

Ім'я дівчини було порівняно довгим, тому всі кликали її просто Веро — коротко й зручно. Тепер вона стояла біля вікна, дивлячись у вечірню темряву та попиваючи сік. Її думки мандрували в завтрашній день, вона хвилювалася, бо не знала, що задумала Меліса. Переодягнувшись у коротку атласну сорочку, Вероніка лягла в своє ліжко, до якого вже звикла. Накрившись тонким простирадлом, увімкнула настільну лампу і, взявши книжку, продовжила читати роман. Навіть не здогадувалася, що наступного дня її спокійне тихе життя закінчиться. Вона ніби вступить у бурхливу ріку буття, про плин якої навіть не підозрювала. Тим часом, гортаючи сторінки роману, мріяла про того, хто зможе підкорити її серце і душу.

Прочитавши кілька сторінок, дівчина відклала книжку й вимкнула світло. Вставши з ліжка, знову підійшла до вікна. Майже щовечора вона, відхиливши штору, любила дивитися на нічний пейзаж. Сьогодні зорі були яскраві, а місяць світив так ясно, що Вероніка бачила рівно скошену траву перед їхнім будинком. Гарно підстрижені кущі кидали тінь на сплячі квіти, що на ніч закривались у бутони, ховаючи красу кольорів. Постоявши біля вікна і помилувавшись краєвидом, вона нарешті лягла в ліжко. Та все ж не могла заснути. Охоплювали різні почуття, дівчина не знала, що чекало її завтра, а завтра ось-ось настане, й треба виспатись, адже попереду важкий і насичений день.

Розділ 2, з якого читач дізнається, чому приїжджав адвокат і чим Меліса здивувала Веро

Так і не заснувши до ранку, Вероніка довго крутилася в ліжку. Врешті-решт піднялася, коли сонячне проміння виглянуло з-за горизонту. Дівчина одяглась, як завжди: джинси, коротка біла футболка, голуба сорочка з тонкої джинсової тканини та кросівки. Зачесавши довге білосніжне волосся, зв'язала його шкіряною стрічкою. Застелила ліжко, вмилася, пішла на кухню і почала готувати легкий сніданок, наспівуючи пісеньку.

— У тебе гарний голос...

— Ви ледь не злякали мене, сеньйоро Мелісо, — пожартувала Веро, накриваючи на стіл. — Я думала, що ви ще спите, не хотіла вас турбувати...

— Ти сьогодні рано встала...

— Я всю ніч крутилася, ніяк не могла заснути, от і піднялася раніше. А ви?

— А я прокинулася швидше тому, що в нас багато роботи. Зайшла до тебе в кімнату, щоби розбудити, але тебе там не було, і подумала ... Подумала, що ти покинула мене.

— Та що ви таке кажете, я ж пообіцяла, що буду з вами... — Вероніка прикусила язика, щоби не сказати “до кінця”.

— Так, але коли я побачила застелене ліжко, — сеньйора присіла за стіл, — то злякалася, що вже не побачу тебе...

— Ви так легко не позбудетеся мене, — знову пожартувала дівчина. Теж присіла за накритий стіл, і Меліса всміхнулася.

— Хочу дещо попросити тебе, — підсунула стільця ближче до дівчини.

— Що саме?

— Бажаю, щоби ти називала мене по імені. Просто Меліса.

— Але ж, сеньйоро...

— Жодних сеньйоро — просто Меліса.

— Але...

— Прошу без “але”. Перших три рази я тобі прощаю, бо ти ще не звикла. А потім буду вираховувати за кожне “але” із заробітної плати.

— Усе-таки скажіть, будь ласка, навіщо вам це потрібно?

— Тому, що тепер ти будеш не служницею, а моєю подругою і помічницею.

— Я завжди була для вас помічницею...

— Значить, ми домовилися.

— Добре, постараюся.

— От і чудово. Після сніданку допоможеш мені чепуритись і вкладеш зачіску. У нас багато роботи, за годину має приїхати мій адвокат. Учора ввечері я телефонувала до нього і домовилася про твої документи. Він подбає про необхідні папери. А до його приїзду я маю бути готова.

— А потім?

— Нас чекає далека дорога, і треба підготуватися до тривалого переїзду.

— Я завжди готова їхати з вами!

— Мені чомусь здається, що в тебе мало речей, хоча ти постійно акуратна.

— Люблю простий і зручний одяг, ніколи не носила сукні чи костюми.

— Тепер тобі доведеться носити їх. Як моя компаньйонка ти маєш одягатися відповідно до мого вигляду. Розумію, що ти любиш ходити в джинсах, але подбаємо і про інший одяг. Займемося цим уже сьогодні.

— Послухайте, сеньйоро...

— Перший раз!

— Мелісо, розумію, про що йдеться, але мені подобається мій одяг, і я не хочу завдавати вам зайвого клопоту.

— Веро!

— Погоджуся з вами за однієї умови: якщо сама виберу вбрання.

— Добре, так і буде.

Закінчивши сніданок, вони піднялись у кімнату Меліси. Дівчина допомогла сеньйорі одягнутись і зачесатися. Ще раз подивившись на жінку, Вероніка всміхнулась і мовила:

— Слово честі, ви аж ніяк не виглядаєте на свій вік... Щонайменше, років на двадцять молодші...

— Ти перебільшуєш...

— Ні, й ви це знаєте...

Їхню розмову перебив дзвінок у двері.

— Це, напевно, адвокат, на якого ми чекаємо...

Збігши сходами, дівчина відчинила двері. На порозі справді постав адвокат. Він був, як завжди, акуратно одягнений.

— Доброго ранку, сеньйоре Діасе!

— Доброго ранку, Веро! Як справи? Сеньйора Меліса вже готова до поїздки?

— Усе в порядку, сеньйора спускається до нас...

— Веро, це вже другий раз...

Адвокат здивовано глянув на жінку і запитально подивився на дівчину. Та зникла:

— Я не можу звикнути так швидко...

— Наступного разу не хочу чути ніякого виправдання, — підкреслено вимогливо сказала Меліса. Повернувшись до адвоката, привіталася: — Доброго ранку, Ролане!

— Доброго ранку, Мелісо!

— Ви зробили все, що я просила?

— Так, ваша підопічна має необхідні документи, — витягнувши з портфеля невеликий конверт, подав його жінці. — Ось права на водіння будь-якого виду колісного транспорту. Сподіваюся, вона і справді вміє керувати автомобілем...

— Ми будемо знати це вже сьогодні, — відповіла Меліса, подивившись на дівчину, яка знизала плечима. — Надіюся, що ви поїдете з нами, Ролане...

— Куди саме?

— В автосалон. Хочу купити автомобіль. Ніколи не думала, що він мені знадобиться, а зараз машина нам просто необхідна.

— Знаєте, Мелісо, я помітив, що відколи у вашому будинку з'явилася Веро, ви почали оживати, а садиба наповнилася радістю...

— А я чомусь думала, що мені це тільки здається... Поїхали, Веро?

— Я відвезу вас, моє авто до ваших послуг, — запропонував Ролан.

Сеньйора погодилась, і адвокат зачекав, щоби Меліса та Вероніка взяли все необхідне. Незабаром вони вийшли з будинку.

Зручно розмістившись у машині, всі поїхали в автосалон, де торгували автомобілями та мікроавтобусами різних моделей. Тут почали розглядати виставлені на продаж машини. Вибір був настільки великий, що у дівчини розбігались очі від кольорів та відтінків, не кажучи вже про форми машин. Вероніка не знала, на чому зупинитися. Побачивши розгублене обличчя дівчини, Ролан торкнувся її руки і кивнув головою, щоби йшла за ним. А їм назустріч поспішав чоловік в уніформі. Привітавшись, він запитав:

— Що бажаєте?

— Піцу і спагеті, чи, може, тут салон краси? Як вважаєте, навіщо люди приходять у ваш салон? — мовила Меліса.

— Прошу вибачення, чим можу вам допомогти?

— Бачите он ту молоду леді, яка оглядає моделі? — показала Меліса на Веро. — Нам потрібен автомобіль саме для неї...

— Мелісо! — покликала Вероніка сеньйору. Та попрямувала до неї, а чоловіки пішли слідом. — Мені здається, я знайшла те, що нам потрібне.

— Що саме? — запитала Меліса, підійшовши до дівчини, і подивилася в той бік, куди вона.

— Цікава пропозиція, — сказав Ролан, побачивши вибір дівчини.

— Я думаю, що для такої молодої леді більше підійде кабріолет... — мовив працівник салону.

— Можливо, але вона вибрала джип, а це означає, що ми купуємо саме його.

— Якого кольору бажаєте? — запитав продавець.

— Срібного, — відповіла Вероніка, подивившись на Мелісу, і та кивнула на знак згоди.

— Веро, скажи, будь ласка, чому ти вибрала саме цей автомобіль? — запитав Ролан.

— Усе дуже просто, сеньйоре Діасе. Вчора Меліса сказала, що ми вирушаємо у далеку поїздку на ранчо. Це означає, що машина має бути високою, сильною та витривалою. Мені здається, що всі згадані ознаки — саме цього автомобіля.

— А щодо кольору? Чому сірий?

— Це не сірий, а срібний, він відбиватиме сонячне проміння, і машина менше нагріватиметься.

— Ти знаєш, Мелісо, а Веро не тільки красива, а й розумна...

— Я знаю це, Діасе, а зараз простеж за документацією й оформи автомобіль на Веро...

— Навіщо це, Мелісо? — замахала руками дівчина. — Я не прийму такого подарунка...

— Подарунок ще буде, а це можеш вважати моїм капризом. Не заперечуй, Веро, — підсумувала жінка. — Я так хочу, і ставимо крапку.

— А ви не боїтеся, що я втечу з таким авто?

— По-перше, ти обіцяла бути зі мною до кінця; по-друге, мала багато подібних можливостей і не скористалася ними.

— Приємно, що ви такі мудрі, — всміхнулася Вероніка і, відчинивши двері автомобіля, сіла за кермо. Зручно вмотивившись, оглянулася. Як давно вона не водила авто! Ковзнула рукою по панелі та керму. І так захотілося негайно повести авто по широкій трасі, насолоджуючись швидкою їздою!

— Ну як? — запитала Меліса, коли дівчина вийшла з машини, а в її очах сяяли радісні вогники як ознака бажання якнайшвидше відчутти в руках кермо автомобіля.

— Я так давно не водила машину, що в душу закрадається страх...

— Не переживай, усе буде гаразд. Ще кілька хвилин — і поїдемо в крамниці. Треба купити тобі одяг та й продукти на дорогу...

— Тільки прошу одне: я сама виберу собі речі...

— Звісно ж, я вже застара до моди...

— Я не це мала на увазі, Мел.

— Мел, — задумано повторила жінка. — Давно мене так ніхто не називав.

— Вам не подобається?

— Ні, що ти, навпаки. Мене завжди так називав мій чоловік. Мені дуже приємно...

— От і все, дівчата, — почули вони голос Ролана, який підійшов до них. — Ось документи і ключі, авто твоє, Веро, тільки будьте обережні.

— А хіба ти з нами не поїдеш? — уточнила сеньйора.

— Пробач, Мелісо, але в мене є ще важливі справи. До речі, ти ж сама мені їх доручила.

— Так-так, звісно. Що ж, до побачення, зателефонуєш мені, коли все зробиш.

— Обов'язково. До побачення, дівчата!

— До зустрічі, сеньйоре Діасе!

— Па-па, — помахала рукою Меліса. Удвох із дівчиною сіли в автомобіль, що чекав на них при вході в салон.

Вероніка налаштувала сидіння зручно для себе.

— З богом! — сказала і повернула ключ у замку.

Машина ледь чутно замуркотіла. Веро увімкнула передачу, й автомобіль плавно рушив з місця. Дівчина їхала повільно і невпевнено, але через кількадесят секунд, краще відчувши автомобіль, розслабилася й керувала ним уже спокійно. Через кілька хвилин приїхали до одного з модних салонів. Зайшовши всередину, Меліса зустріла знайомих і залишилася з ними розмовляти, а дівчина пішла робити покупки. Довгенько блукаючи між вітринами, знайшла все необхідне. А коли підійшла до каси, Меліса зустріла і запитала:

— Ти вже вибрала?

— Так, — відповіла Веро й дістала гроші, щоби розрахуватись. Але Меліса подала свою кредитну картку. Взявши її, касирка вибила необхідну суму.

— Мел, а не забагато ви собі дозволяєте?

— Що тобі не подобається?

— Я звикла сама оплачувати свої рахунки...

— Послухай мене, дитино. Ти врятувала моє життя, і я вважаю, що зараз роблю лише дрібнички. Ти заслуговуєш значно більшої вдячності...

— Я не прагну вдячності, адже ми — подруги.

— Тим більше ти маєш прийняти мої подарунки!

— Гарзд, я прийму це, але не більше.

— Ще один...

— Який? — не втрималася Вероніка.

— Побачиш, це несподіванка. У тебе ж скоро день народження, і ти маєш прийняти ще один мій подарунок.

— Ще один — і все!

— Домовилися.

Упакувавши покупки, працівники магазину допомогли занести все до автомобіля. Поскладавши придбане акуратно на заднє сидіння, сеньйора і Вероніка поїхали в продуктову крамницю. Там закупили продукти на дорогу, заїхали додому за деякими речами й відразу ж вирушили на ранчо.

Розділ 3, основним у якому є те, що число літературних героїв поповнюють кобила Клеопатра і дивний незнайомець

Автомобіль мчав широкою трасою з поодинокими машинами на ній. Дорога була довга, здавалося, що вона ніколи не закінчиться. Чим далі їхали, тим менше траплялося машин. Кілька разів зупинялися, щоби перекусити і заправити авто, й продовжували їхати.

Ранчо було далеко, на пагорбах між високими горами, вкритими лісами. Звернувши з траси, поїхали вужчою дорогою, що вела крутими поворотами між горами та їхніми схилами.

Вероніка зупинила автомобіль на пагорбі, звідки можна було розглянути майже все ранчо. Вийшовши з машини, зробила кілька кроків уперед, роздивляючись ніколи раніше не бачену красу.

— Уперше батько привіз мене сюди, коли мені було сім чи вісім років, — мовила Меліса, дивлячись, як дівчина зачарованим поглядом оглядає все навколо. — Він отримав цю ферму від свого батька, який тільки почав працювати на ній, а потім його не стало.

— Хочу сказати, — зізналася Вероніка, заглянувши в очі сеньйори, — що у мене таке відчуття, нібито це ранчо якось вплине на моє життя. Думаю, мені краще повернутися назад.

— Не будь смішною. Невже я бачу твій страх? Це, до речі, вперше...

— Ні, я не боюся, просто відчуваю, що в моєму житті щось зміниться.

— Головне — щоби на краще.

— Тоді вперед!

Автомобіль поїхав схилом гори вниз дорогою, що вивела їх до широких полів. Вони були засіяні злаковими рослинами. Ще кілька хвилин — і машина, опинившись на подвір'ї, зупинилася перед парадним входом. Вийшовши з авто, дами попрямували до будинку, з якого назустріч їм уже вийшов літній чоловік.

— Сеньйоро Мелісо! Ви приїхали сюди! Яка радість! Але чому ви не попередили нас? Ми б приготувалися до вашого візиту.

— Біллі, ти все ще живий, старий розпуснику?

— Чекав на вас, Мелісо, тепер можна і померти.

— Що ти таке кажеш, вірний друже, — сеньйора обняла його. — Як справи тут?

— Усе прекрасно, ранчо розквітає, відколи до справи взявся ваш онук. Він увесь у вас, такий самий сильний і незалежний. Одна кров...

— Він досі не одружився?

— Ні, ще не зустрів такої дівчини, яка змогла б підкорити його серце, — чоловік подивився на Вероніку і запитав: — Хто ця молода леді? Тільки не кажи, що твоя онука.

— Ні, не скажу, — засміялася Меліса. — Познайомтеся, Веро, це Біллі, він мешкає тут із дня свого народження. Завжди допомагав моєму батькові, чоловікові та мені, а тепер підсобляє моєму внукові. А це Вероніка, моя компаньйонка та подруга, то вона врятувала мене від смерті.

— Мені розповідали про вас. Радий, що можу познайомитися з вами, сеньйорино. Я знав, що ви добрі, а тепер бачу, що ще й красиві.

— Просто Веро, — відрекомендувалася дівчина, протягнувши руку для привітання.

— Просто Білл, — відповів чоловік і, легко потиснувши її тендітну ручку, додав: — Заходьте в будинок. Хоча вже надвечір'я, все ще спекотно.

У будинку вони зразу ж пішли на кухню. Тут дві господині готували вечерю для працівників, які, не маючи на ранчо сімей, приходили харчуватися в їдальню. Це були Марія, дружина Білла, та їхня дочка Лінда.

Познайомившись із жінками, Вероніка підійшла до дверей, що вели у великий коридор, а звідти — на терасу і на задній двір. Звідси можна було побачити коней за огорожею, а поруч — стайні, куди їх заводили на ніч.

— Мел, у вас є коні?

— Це ж ранчо...

— Маю на увазі, чи ви вирощуєте коней?

— Ми багато чого вирощуємо. Але здебільшого це коні й корови.

— А можна?.. — запитала дівчина, показавши на загін у далині.

— Іди, звісно, що йди, тільки будь обережна.

Перейшовши через великий коридор, вона опинилася на терасі, а з неї попрямувала до загону. Легко ступаючи густою, рівно скошеною травою, дівчина оглядала фруктові дерева, що кидали тінь від пекучого сонця. Вероніка йшла спокійно і впевнено, їй здавалося, що вона потрапила в казку. Озирнувшись, побачила, як Меліса помахала їй рукою. Пішла далі. Праворуч стояли конюшні, ліворуч від них був великий загін, а в ньому — коні різних мастей.

Упевненими кроками дівчина йшла до загону, не помічаючи зацікавлених поглядів. Раптом крізь роздуми почула тихе гарчання. Вероніка завмерла й оглянулася. За кілька кроків від неї стояв величезний пес і, настороживши чорні вуха, дивився на гостю. Лише мить дівчина розглядала чорного красеня. Впевнено прошепотіла:

— Такий красень, а злющий, — присіла і поплескала рукою себе по нозі, прикликаючи звіра. — Ходи до мене, хлопчику...

Вівчар піднявся і повільно підійшов до дівчини.

— Хто ж твій господар? Я теж хочу мати такого красеня, — тихо говорила Вероніка, вже гладячи собаку по густій шерсті.

Шепіт дівчини дивовижно вплинув на звіра, і він тихим скавчанням тішився пестоцям.

Вставши, Вероніка підійшла до огорожі й сіла на неї. Почергово дивилася на кожну тварину. Зупинила погляд на білосніжній кобилі. Вона стояла далеко, але відрізнялась особливою величною красою. Погляди дівчини й тварини перехрестились, і кобила, наче зачарована, пішла до Вероніки, дивлячись їй в очі. Багато людей спостерігали за дівчиною, але вона не помічала їх, спостерігаючи за прекрасною твариною, яка наближалася до неї. Всі, хто це бачив, були здивовані. Адже кобила ніколи не звертала увагу на незнайомих їй людей, а зараз підійшла до Вероніки. Дівчина простягнула руку, наче перевіряючи, чи гриваста насправді поруч. Кобила вткнулася бархатистою мордочкою Веро в плече, потім у живіт, наче щось вишукувала. Згадавши, що має цукерки і знаючи з книжок, що коні люблять солодке, Вероніка витягнула одного з них і, знявши обгортку, подала ласощі тварині. Та обережно взяла подарунок, згризла його й ніжно поклала голову дівчині на плече. Вероніка гладила масивну шию кобили і говорила

ніжні слова, а вона робила такі рухи, наче розуміла її. Потім, забравши голову, підійшла до дівчини боком, мов запрошувала сісти верхи.

— Але я ніколи не їздила верхи, тим більше без сідла і стремен, — завагалася Вероніка. Цієї миті кобила захитала головою й зігнула передні ноги, наче попросила. — Якщо ти обіцяєш, що спокійно провезеш, то я погоджуся, — всміхнулася дівчина.

Тварина знову кивнула головою. Підійшовши до дівчини, стала так, щоби Веро могла зручніше вмотитися.

Уперше в житті Вероніка захотіла підкоритись інстинкту і зробити те, чого прагнула. Сівши верхи, вона схопилася за гриву, і кобила, наче відчуваючи страх дівчини, пішла повільно. Та незабаром, коли Вероніка розслабилась і, відпустивши гриву, прискорила хід, а потім ще й ще, вони мчали навипередки з вітром.

Дівчина була настільки зайнята собою, що не чула, як Біллі біг до бар'єра і кричав, аби вона зупинилася. Всі, хто спостерігав за цією сценою, були в шоці, не знаючи, що чинити. Вони боялися налякати кобилу, щоби вона не зробила різких рухів і дівчина не впала. Та Веро була щаслива, гриваста набирала темпу і скакала вже на великій швидкості, а дівчина, розставивши руки й заплющивши очі, задоволено всміхалася. Наче вперше зрозуміла, що живе, що хоче жити, що прагне саме такого життя. Але раптом її думки перервали якісь звуки, і вона відчула, що злетіла з кобили. Сильні руки посадили Вероніку на іншу тварину. Розплющивши очі, побачила, що це темно-коричневий кінь.

— Якого чорта, хто тебе просив?! — вигукнула дівчина.

— Ти що, ненормальна? Звідки ти взялася на ранчо, і хто дозволив тобі сідати на кобилу?

— Яке тобі до того діло, хто тебе просив забрати мене з неї? — вибухнула Вероніка. — Я приїхала з Мелісою, і вона мені дозволила.

— Ти сіла на кобилу, не знаючи її норову, вона ж могла тебе скинути...

— Вона ніколи не скинула б мене, бо сама запропонувала мені сісти на неї...

— Невже?..

— Мені байдуже, віриш ти мені чи ні, але вона справді підійшла до мене і запропонувала прокататися, — пояснила дівчина й підняла

голову, щоби нарешті подивитися на чоловіка, який сидів на коневі позаду неї.

— Не вовтузься, бо я не зможу втримати тебе, і впадеш, — почувши вже спокійний голос, Веро теж заспокоїлася.

За ту коротку мить, упродовж якої бачила обличчя чоловіка, запам'яталося красиве підборіддя, ледь вкрите щетиною. Подивившись на невелику групу людей, які зібралися біля огорожі, дівчина ще здалека помітила стурбованість у погляді Меліси. Але коли сеньйора зрозуміла, що все гаразд, то всміхнулася.

Не доїхавши до огорожі, незнайомиць позаду Вероніки зупинив коня і сказав, схилившись до її вуха:

— Наступного разу не підходь так близько до огорожі. А то якийсь жеребець запропонує покататись і завезе тебе хтозна-куди.

— Та хто ти такий, аби вказувати, що маю робити?! Єдина, хто може мені щось звеліти, це сеньйора Меліса, і ніхто не має права заборонити мені робити те, що вона дозволить. Тим більше — ти...

— А що, ковбої тобі не подобаються? — запитав незнайомиць і, заграбаставши її обличчя, підняв до свого. Не давши Вероніці опам'ятатися, припав до уст довгим пристрасним поцілунком. Врешті-решт вирвавшись із міцних рук, вона зіскочила на землю. А чоловік різко повернув коня і помчав у середину табуна. Вероніка навіть не встигла роздивитися обличчя кривдника.

— Кретин! — прокричала йому вслід і, затиснувши кулак, зі злістю тупнула ногою. Повернувшись, пішла до огорожі, за якою чекали Біллі, Марія і Меліса. — Що то за ідіот? Якщо він мені ще трапиться на дорозі, я відірву йому голову.

— Та це ж наш...

— Один із працівників, який стежить за кіньми і готує їх до продажу, — перебила Меліса Білла, а коли він та Марія здивовано подивилися на неї, жінка підморгнула їм, і повернулася до Веро: — Я вперше бачу тебе такою розлюченою...

— Що ж, маєте змогу подивитися...

— А взагалі, що трапилося?

— Мел, я й сама не все зрозуміла, — сказала Вероніка вже спокійнішим тоном. — Кобила підійшла до мене, і я відчула, що вона хоче мене прокатати. Я сіла і поїхала. Я... Я наче летіла, як вітер, усе

було так прекрасно, — замріяно продовжила дівчина. Але раптом згадала про незнайомця, і в ній із новою силою закипіла злість. — Однак той ідіот усе зіпсував... Зрештою, облишмо... У мене ще багато роботи, треба забрати речі з машини і приготувати кімнати для нас.

— Скажи чесно, Веро, ти десь вчилась їздити верхи?

— Звісно що ні, Мел...

— Цього не може бути! — вигукнув Білл.

— Чому? — запитала Вероніка.

— Не звертай уваги, Білл, як завжди, перебільшує...

— Мел, прошу пояснити, чому сумніваєтеся в моїх словах...

— Гарзд. Справа в тому, що ця кобила підпускає до себе тільки мене. Вона сильна й норовиста, і якщо ти ніколи не сиділа верхи, то це просто щастя, що не впала і не скрутила в'язи, — розтлумачила сеньйора.

— Як її звати?

— Клеопатра!

— Клеопатра... — повторила Вероніка. — Це ім'я справді личить їй, вона така сама велична і вродлива, як єгипетська цариця на зображеннях.

— Клеопатра — одна з найкращих наших кобил, — похвалився Білл. — Добре, дівчата, накривайте на стіл, а я допоможу хлопцям і покличу їх на вечерю, вже й так пізно.

Жінки зайшли до будинку, і Веро радо взялася допомагати їм. Вона відразу ж заприятелювала з Марією та її дочкою Ліндою. Вони коротко розповідали про ранчо, аби дівчина мала уяву, що тут робиться. Меліса спостерігала за Веронікою, яка уважно слухала розмови і час від часу задавала якісь запитання, а співбесідниці охоче відповідали на них.

Коли столи були накриті, до їдальні почали збиратися чоловіки та кілька жінок. Вероніка підійшла до Білла і запитала, де їй поставити автомобіль, щоби він не заважав на подвір'ї. Той пояснив їй, що поруч із конюшнями є гараж, в якому господар тримав легківку, і там Веро може залишити свою. Розмовляючи з Біллом, дівчина не помічала, як із цікавістю розглядають її чоловіки, а дівчата поглядають в її бік із підозрою. Узявши в Білла ключі від гаража, Вероніка вийшла з будинку і тільки тоді оглянулася. Помешкання було у вигляді літери Г, передня частина належала господарям, а в іншій жили сім'ї

працівників. Під'їхавши до гаража, дівчина відчинила ворота ключем, що дав їй Білл, і заїхала в приміщення. Взявши у машині необхідні речі та спортивну сумку, закинула їх на плече і, зачинивши ворота, пішла до будинку, стараючись ні з ким не зустрітися. Та тільки-но вона зайшла до помешкання, як Меліса взяла її за руку і повела в їдальню.

— Прошу хвилинку уваги! — мовила голосно жінка, і коли всі підняли голови, пояснила: — Хочу познайомити вас з Веро. Це моя подруга і помічниця. Прошу належно прийняти її до нашої великої родини.

— Може, повечеряєте з нами? — запитав один із чоловіків.

— Я певна, що Меліса з радістю складе вам компанію, а в мене ще багато роботи, прошу вибачення... — сказала Вероніка і хотіла піти, та її зупинила фраза:

— Їй, напевно, не подобаються ковбої...

Повернувшись, дівчина почала шукати, хто це сказав, та не могла впізнати того, кому належав уже відомий їй голос. Саме чоловік із таким голосом не дав їй прокататися на Клеопатрі.

— Так, не подобаються! — Вероніка гордо підняла голову. — Особливо такі, які вважають, що дівчата не вміють їздити верхи на норовистих кобилах. Можеш бути упевнений, незнайомцю, що такого жеребця, як ти, я зможу не тільки приборкати, а й підкорити собі!

Вона вийшла з кімнати під оплески і свист. Останнє, що чула — це те, як чоловіки почали підсміюватися з того, до кого були звернені слова.

Марія піднялася на другий поверх разом із дівчиною, показавши їй, де кімнати, в яких житимуть вона і Меліса. Жінка хотіла допомогти Вероніці з прибиранням, але та відмовилась:

— Я все зроблю сама, краще, якщо ви побудете поруч із сеньорою. Їй потрібна допомога, та й у вас багато роботи...

— Меліса змінилась, її вигляд тривожить... Це у неї серйозно?

— Так, Марі. Коли трапивсь інсульт, лікарі ледь врятували їй життя. Вони й так дивуються, що сеньора порівняно швидко поправилася після цього. Меліса набагато слабша, ніж виглядає.

— Вона розповідала, що це ти врятувала її...

— Я нічого надзвичайного не зробила, просто підтримала життя...

— Ти ще й скромна, Веро...

— Ще й?

— Так. Ти смілива, добра ще й скромна.

— Смілива? Це стосується моєї їзди на Клеопатрі?

— Так. Справа в тому, що чоловіки бояться цю кобилу підкувати, а ти спокійно сіла на неї і поїхала.

— Це випадковість...

— Ні, то не випадковість, а знак твоєї внутрішньої сили, сили духу. Добре, не буду тобі перешкоджати, та й моя робота чекає.

— Якщо справлюся з прибиранням, то прийду до вас, Марі, допомогти...

— Не поспішай, зроби все, як слід, а в мене є багато помічників. Краще б ти повечеряти прийшла...

— Якщо чесно, то я втомилася від далекої поїздки і не хочу вечеряти.

— Не буду тебе затримувати, маєш багато роботи, а вже починає темніти. Не засиджуйся довго, що не встигнеш сьогодні, те зробиш завтра.

Дівчина кивнула головою, й жінка залишила її саму. Зачинивши двері, Веро сперлася на них і постояла так кілька хвилин, не думаючи ні про що. Потім, увімкнувши лампочку, що тьмяно освітила кімнату, почала прибирати, хоча тут було чисто, як і скрізь на ранчо. Постеливши ліжко, Вероніка посклала свої речі в шафу й тільки тепер роздивилася довкола. В помешканні панувала давня атмосфера, хоча були сучасні домашній кінотеатр, музичний центр, поруч ванна, душ... Так само і кухня, оснащена новою технікою, залишалась у колишньому стилі, наче за молодості Меліси.

Дівчина прийняла душ і, витерши тіло, одягнула довгу нічну сорочку. Накинувши халат, ступила на балкон, що виходив на внутрішній двір. Тут вона зустрілася зі своїм чотириногим охоронцем. Попестивши собаку, підійшла до поруччя. Звідси можна було спостерігати за роботою ранчо, але зараз усі порозходилися відпочивати. Витерши рушником густе волосся, Вероніка розчесала його руками. Дивлячись із-за великого дерева, що росло поруч і затуляло частину подвір'я, вона не бачила, як пара зелених очей пильнувала за нею.

...От і минув перший день на ранчо. Їй не хотілося знайомитися з усіма, хто жив тут, адже вона була впевнена, що не залишиться тут

надовго. Меліса приїхала сюди тільки для перевірки документації, і вони зразу ж поїдуть додому. Повернувшись до кімнати, Вероніка зачинила за собою двері. Розчесавши волосся, раптом згадала про Мелісу. Попрямувала до кімнати сеньйори. Тихенько постукавши, відчинила двері й заглянула всередину. Жінка вже лежала в ліжку.

— Я прийшла запитати, чи вам щось потрібно?

— Ні, Веро, все в порядку, можеш іти відпочивати...

— То до завтра.

— На добраніч.

Вероніка вийшла з кімнати й зіткнулася з Марією.

— Я принесла тобі вечерю, — тихо мовила жінка.

— Марі, я ж казала, що не хочу їсти.

— Дівчино, якщо ти вважаєш, що впертіша за мене, то помиляєшся...

— Добре. Я візьму тільки дещо.

— Вибирай, — відповіла жінка й зняла білосніжну салфетку з таці, на якій було багато різної їди. Дівчина взяла кілька булочок і склянку молока.

— Дякую, але в руки більше не вміщається...

— Бачу, що ти ще й хитра...

— Трішечки.

— На добраніч, Веро!

— На добраніч, Марі!

Подивившись услід кухарці, Вероніка зайшла до своєї кімнати й зачинила двері. З'їла дві булочки, запивши їх молоком, і стільки ж залишила на столику. Зручно вмостилась у ліжку й умить провалилася в солодкий сон. Це було вперше за останній час.

Розділ 4, у якому Вероніці доводиться ламати голову над кількома загадками, радіти і плакати

...Ніжний аромат квітів лоскотав Вероніці ніс. Розплющивши очі, вона побачила на своїй подушці букет польових квітів. Різко вставши, прокинулася остаточно. Хтось заходив у її кімнату, подумала. Підійшла до дверей, та вони були зачинені, вікна теж. Хтось хоче погратися в піжмурки? Швидко одягнувшись і зачесавши волосся в косу, вийшла з кімнати й спустилася сходами на перший поверх. Нікого ніде не було. Тільки вона прокинулася так рано.

— Що ти тут робиш із самого ранку? — почула голос Марії, коли приготувала і наливала в горнятко каву.

— Привіт, Марі, налити вам теж?

— Так, дякую. Але ти не відповіла на моє запитання...

— Я прокинулася від запаху квітів, що лежали на моїй подушці, — пояснила дівчина, наливаючи каву в ще одне горнятко.

— Невже?

— Не знаю, як вони опинилися в мене. Не скажете, хто міг їх принести?

— Напевне, хтось проявляє увагу до тебе...

— Не люблю, коли до моєї кімнати заходять без дозволу.

— Скажи це тому, хто приніс тобі квіти.

— Неодмінно так зроблю. Але після того, як ви, Марі, скажете мені, хто це був.

— На таке не один здатний...

— От не сподівалася, що мені доведеться зачинятися на ключ.

— Взагалі-то я не переконана, що це допоможе, на мою думку, то знак, що ти затримаєшся тут надовго.

— Ні. Меліса казала, що це лише на кілька днів. Вона хоче проконтролювати справи на ранчо і скласти заповіт, а потім ми

повернемося додому.

— Звісно, якщо нічого не зміниться...

— Ви про що?

— Просто так, — зрозумівши, що розмова може затягнутися надовго, Марія перевела її на іншу тему. — А якщо ти встала із самісінького ранку, то допоможи мені приготувати сніданок.

— Я — у вашому розпорядженні.

Під час приготування їжі Вероніка запропонувала кілька дрібниць, що сподобалися Марії, і вона зробила так, як сказала дівчина. Коли майже все було готово, почали сходитися помічниці кухарки, а дівчина виклала сніданок для Меліси на тацю і пішла з нею до кімнати сеньйори. Піднявшись сходами на другий поверх, тихо постукала у двері й обережно відхилила їх.

— Доброго ранку, Мелісо.

— Доброго ранку, Веро. Як спалося на новому місці?

— Наче немовляті, — відповіла дівчина і поставила тацю перед жінкою. — Але хочу сказати, що сьогодні вночі зі мною сталося щось дивне...

— Що саме?

— Заходив незнайомий гість, правда, я його не бачила, та він приніс мені квіти. Прокинулась, а на подушці поруч із моїм обличчям — великий букет.

— Квіти? Це ж прекрасно...

— Так, але я все-таки хочу знати, звідки вони там взялися.

— Це тобі може пояснити тільки той, хто приніс їх, — із усмішкою мовила жінка.

— Аж ніяк не смішно...

— Я й не думала сміятися, Веро, мені теж цікаво, хто це був...

— Логічне припущення: ваш онук.

— Тобто?

— Не думаю, що до будинку міг зайти будь-хто. Мабуть, мені все-таки доведеться зачиняти двері на ключ.

— Вважаю, що в цьому нема потреби, тим більше, що нічого поганого не трапилося. В нашому корпусі майже ніхто не живе, тож можеш спати спокійно, нічого тобі не загрожує. У нас на ранчо нема злодіїв...

— Не про злодіїв ідеться, а про те, що я не хочу, аби в мою кімнату заходили, коли сплю чи переодягаюся...

— Можеш бути впевнена на всі сто відсотків, що тобі ніхто не заподіє шкоди.

— Якщо ви так кажете, то боятися мені нічого... Беремося до роботи, бо я не хочу залишатися тут надовго.

— Тобі не подобається на ранчо?

— Чому ж ні, тут є все, про що можна мріяти, але після нічного трафунку не хочу залишатися тут надовго.

— Та все-таки, якщо тобі тут подобається, ми можемо на деякий час затриматися...

— Мелісо, тут багато молодих чоловіків, і я не хочу, щоб вони... Розумієте, у них є подружки, з якими вони проводять вільний час, і не бажаю...

— Я зрозуміла тебе, але це їхні справи, а ти приїхала розв'язувати свої проблеми...

— Ваші!

— Нехай буде мої, тим більше, я ж не знаю, скільки часу займе перегляд документів. А ти могла б принаймні відпочити, може, саме тут знайдеш своє щастя...

— Що?

— Ти ж сама щойно сказала: тут є все, про що можна мріяти.

— Мелісо, мрії — це одне, а життя — зовсім інше. Щоби мрії здійснились і я стала господинею ранчо, мені потрібно було б вийти заміж за вашого внука. А це в мої плани аж ніяк не входить. Знаючи його батька, яким би він хорошим не був, — ніколи!

— Але ж я — його бабуся, хіба я погана людина?

— Ви — це зовсім інакше. Закохатися в простого працівника ще можна було б, тільки не в господаря і не у вашого внука.

— Чому не в господаря?

— Бо я бідна й не хочу, щоб вийшла заміж із любові, а він подумав, що заради грошей і в майбутньому дорікав мені цим.

— Але ж ти сама щойно сказала, що є різні люди...

— Мелісо, чого ви домагаєтеся?

— Просто запитую: а якщо ти закохаєшся в мого внука?

— По-перше, ми з ним ще незнайомі, а по-друге, якщо це навіть станеться, він не дізнається про мої почуття. Можете бути впевнені.

— А він у мене красень! Такий, як мій чоловік, точна його копія.

— Мені байдуже, який він. Якби ви змогли зробити так, щоби ми не зустрічались, я була б вам дуже вдячна...

— Як бажаєш, — із звичною усмішкою мовила жінка і, відсунувши порожній посуд, подякувала за сніданок.

— От і гаразд. У вас сьогодні добрий апетит, можливо, кілька днів, проведених тут, будуть вам на користь. А тепер одягайтесь і беріться за роботу.

— Ні, — сказала з таким притиском Меліса, що дівчина, яка виходила з кімнати віднести посуд на кухню, завмерла.

— Що? — запитала Вероніка, повернувшись до жінки обличчям.

— Сьогодні не беруся ні за яку роботу. Надто довго мене тут не було, і я хочу прогулятись, а ти підеш за компанію мені.

— Як скажете, сеньйоро...

— Це вже втретє, ще раз — і я придумуватиму тобі покарання.

— Ви ж говорили, що будете вираховувати кошти зі зарплати...

— Я зрозуміла, що гроші для тебе нічого не значать, тому мені доведеться подумати над дошкульнішою карою.

— Але ж, Мел, так нечесно.

— Звикай, дитино, звикай.

— До чого? До обману?

— Ні, золотко, до змін у твоєму житті.

— Дякую за пораду, але я не збираюся змінювати своє життя. Воно мені подобається таким, яким є, ви мали це помітити, — сказала дівчина і вийшла з кімнати. Крізь двері почула легкий сміх Меліси та її слова:

— Від долі ти не втечеш ніколи. Скільки не старайся, все буде так, як має бути...

Збігши сходами, Вероніка зайшла на кухню і привіталася з тими, кого ще не бачила. Подивилася на Марію, а та запитала:

— Що з тобою, дитино?

— Не знаю... Меліса сьогодні якась інша, ніж завше. Вона говорила зі мною про таке, про що ми ще ніколи не бесідували.

— І що в цьому дивного?

— Сеньйора поводитьсья якось підозріло. Коли ми їхали сюди, вона казала, що це лише на кілька днів, а зараз твердить, що можемо затриматися на невизначений час.

— Хіба тобі тут не подобається?

— Ні, просто боюся бути на ранчо зайвою. Я ж бачила, з якою цікавістю вчора дивилися на мене хлопці. А в поглядах дівчат була заздрість... Одне слово, не хочу впливати на чийсь стосунки...

— Послухай мене, стару жінку. Ніхто не знає, як складеться твоя доля. Ти можеш закохатися, вийдеш заміж і залишишся тут...

— Марі! І ви про те саме! Я не хочу виходити заміж, не хочу закохуватися, бо за своє коротке життя бачила надто багато зради, підлості. Бачила п'яних чоловіків, які били дружин та дітей тільки тому, що цим виродкам так подобалось, і вони були впевнені у своїй правоті. А починалося ніби з кохання... Ні, Марі, я вважаю, що краще народити маля, не маючи чоловіка, ніж прирікати себе і дитину на вічні муки.

— Можливо, ти права, Веро, але не забувай, що не всі чоловіки однакові, так само, як і жінки. Коли ми закохуємося в когось, то не бачимо жодних недоліків, але з часом вони проявляються. Кожна людина — недосконала, і маємо сприймати її такою, якою вона є. Ми з Біллом живемо разом близько п'ятдесяти років і досі любимося та допомагаємо одне одному. Звісно, інколи він випиває, як і більшість чоловіків, але ніколи не піднімав на мене руки, після чарки спокійно лягав спати, а протверезівши, просив вибачення. Тож подумай, адже ми самі можемо керувати долею.

Вероніка задумалася над словами жінки, та розмірковування дівчини перервали слова Меліси. Вона зайшла до їдальні й, привітавшись зі всіма, мовила до Веро:

— Як добре, що ти тут, а то я вже хотіла йти шукати тебе...

— Чогось бажаєте?

— Я ж казала, що хочу прогулятися з тобою.

— Гаразд, пішли.

— Ми не підемо, а поїдемо. Я вже попросила, щоби Білл підготував мені екіпаж, а ти... Хочу, щоб ти поїхала верхи на Клеопатрі.

— Що?

— Так, ти поїдеш на Клеопатрі!

— Але ж я не вмію їздити верхи...

— Я бачила це вчора...

— Мелісо, то була випадковість...

— Веро, я ж із твоїх очей бачу, що ти не просто хочеш цього, а прагнеш найбільше в світі. То чому відмовляєшся?

— Ви ж знаєте, що ми тут ненадовго. Чому бажаєте, щоб я звикла до цього всього?

— Тому, що я так хочу. Можеш думати, що це — моя примха.

— Гаразд, як скажете.

Дівчина подала руку Мелісі, й вони вдвох вийшли на веранду. Опустившись сходами, попрямували через подвір'я до Білла, який закінчував приготування до прогулянки.

Тільки тепер Вероніка, йдучи спокійним кроком поруч із жінкою, могла розглянути все довкола. З лівого боку двору був сад із фруктових і декоративних дерев, а між ними виднілися кущі, на яких росли ягоди та квіти. За садом — облаштований басейн, наповнений прозорою водою. Поруч, на невеликому майданчику, розставлені столики з великими парасолями, що кидали тінь на стільці під ними. І все це було наче обперезане надзвичайної краси різноманітними квітами, що приємно вражали яскравими барвами. Та Вероніка і сеньйора пішли в інший бік, до одного із загонів. Він займав велику територію, кінця якій не було видно, навіть якщо стати на його огорожу. Таких загонів було кілька, про них дівчина ще не знала. Тут утримували тварин, поділених на породи й за віком.

Меліса повела дівчину до першого загону, що був поруч з конюшнею. Тут на них очікував Білл із уже приготовленим екіпажем і запряженим конем, прив'язаним до огорожі. Увагу Вероніки привернув великий валоподібний кущ, обліплений квітами, листочки яких переливалися від світло-рожевого до темно-рожевого кольору.

— Що це росте? Такого я ще не бачила...

— Це сакура, я дуже люблю її.

Таких кущів далі було багато, вони дуже гарно вписувались у фон зеленої трави та великих фруктових дерев.

Веро підійшла до кобили, яка нервово перебирала ногами. Побачивши дівчину, відразу ж заспокоїлась і потягнулася губами до кишені джинсової куртки. Дівчина діставала цукерки й подавала білій

гривастій красуні. Вона обережно брала ласощі з руки. Поки Вероніка пригощала Клеопатру, Білл допоміг Мелісі вмотитися в екіпажі, приготовленому для неї. Підійшовши до Вероніки, він хотів допомогти їй, але дівчина завмерла, дивлячись у далечінь. Там, за наступною конюшнею, стояла група чоловіків. Дівчина відчула дивне серцебиття, а за мить побачила, як чорний пес, залишивши свого господаря, почав бігти до неї. Вероніка присіла, щоби погладити собаку, водночас відчуваючи на собі пронизливий погляд. Та не помічала здивованих поглядів Меліси й Білла. Ставши на передні коліна, кобила дала дівчині змогу сісти на неї самій. Коли Веро опинилася зверху, гриваста обережно піднялася, наче розуміла дівчину без слів.

Меліса й Білл переглянулися, кивнувши одне одному головою. Вони переконалися, що все буде гаразд. Легкими кроками кобила вирушила до прямої дороги, що вела між загонами та конюшнями, а собака побіг слідом. Коли вершниця й екіпаж виїхали на дорогу, сеньйорі довелося підганяти спокійного коня, а Вероніці, навпаки, — притримувати кобилу, адже та прагнула швидкості й вітру.

Тільки-но вони виїхали за межі подвір'я, як Клеопатра помчала вперед, радіючи свободі, на котру так довго чекала. Вероніка притримувала її, але коли Меліса наздоганяла їх, кобила знову виривалася вперед.

Тепер дівчина мала змогу ознайомитися з довколишньою місцевістю. Вони зупинилися біля невеликої річки; з одного боку поля були засіяні злаками, що зеленіли на горизонті, а з іншого річку огортав ліс, закриваючи її тінню. Дерева були великими і густими, ліс тягнувся майже від дому, вкриваючи значну частину гір. Дівчина ковзнула поглядом по плесу й у далечині побачила невеликий водоспад, що впадав у річку, витікаючи з лісу.

— Поїхали, я тобі дещо покажу, — запропонувала Меліса, відволікаючи дівчину від думок.

Через кілька хвилин усі були біля водоспаду. Кобила зупинилась, і Вероніка зіскочила на зелену траву. Підійшла до води, що, розбризкуючи навкруги краплини, спадала з висоти і вдарялась об плоске каміння. Чим ближче до водоспаду, тим сильнішав шум води, що текла з високих гір. Потужний потік, вдаряючись об каміння,

перетворювався на білу піну. Далі вода тихо і спокійно текла в річку, даючи життя навколишній природі.

— Тут я вперше зустріла свого чоловіка, — тихо сказала Меліса, коли дівчина нарешті відірвала погляд від водоспаду і подивилася на неї. — Я привела тебе сюди, щоби дещо розповісти...

Кілька секунд сеньйора мовчала, потім продовжила:

— Мені було майже двадцять років, і мій батько хотів, щоб я вийшла заміж за нашого сусіда. Щоби наше та їхнє ранчо поєднались і стали одним цілим. Але я не любила цю людину й після чергового скандалу з батьком вискочила на свою кобилу, таку саму білу, як Клеопатра. Помчала, не дивлячись куди. Кобила принесла мене сюди, і тут я зустріла його. Він стояв під водоспадом, омиваючи себе, а я милувалася чоловічою красою. Незнайомець щез у лісі. А потім... Потім я й не зауважила, як він підійшов і почав мене цілувати... Першого ж дня віддалася йому, пізнаючи ніколи не знані мені почуття. Він був надзвичайно красивий: зелені виразні очі, русяве волосся, гарна висока постать та міцні вмілі руки. Це був справжній чоловік, усі незаміжні дівчата мріяли про нього. Але він після того чарівного дня ніколи ні на кого не звертав уваги, тільки мені інколи всміхався. Через деякий час ми знову зустрілись, а потім ще й ще, і я зрозуміла, що вагітна. Сказала про це Ніку, він прийшов до моїх батьків і попросив моєї руки. Мене вони зачинили в кімнаті, а його вигнали з дому. Нам довелося багато пережити, поки ми одружилися. Мої батьки не хотіли його, тому що він був бідним, а ми належали до багатих. Але за допомогою мого дідуся ми витерпіли все, що випало на нашу долю... Знаєш, якщо б мені дали прожити моє життя заново, то я вибрала б ту саму дорогу. Ніколи не звертала увагу на цього чоловіка, та він настільки причарував мене, що я зрозуміла: Нік єдиний, хто мені потрібний... А тепер хочу, щоб ти теж знайшла свою половину, заради якої могла б піти на край світу і зробити все для вашого спільного щастя.

— Мелісо, — тихо мовила дівчина, і в неї потекли сльози. — Ви такі добрі й справедливі... Даю вам слово: якщо наше кохання стане взаємним, і я буду про це знати, то боротимуся за нього. Але зроблю все, щоби не закохатися в господаря будь-якого ранчо...

— Дорога Веро, ти навіть не зрозумієш, коли закохаєшся. Це таке почуття, яке приходить тоді, коли на нього не чекають.

...Дівчина і сеньйора поїхали назад. Їхня мандрівка затягнулася, було вже за полудень. Від незвичної для Веро їзди верхи у дівчини заболіла спина і затерпли ноги. Під'їхавши ближче до загонів, вона зіскочила з кобили і пішла, так почувалася краще. Коли вони з сеньйорою наблизилися до будівель, де працювали робітники й гралися діти, Меліса зупинила дівчину і сказала:

— Знаєш, Веро, відколи помер мій чоловік — ти єдина людина, з якою мені цікаво й весело. Дякую за те, що ти погодилася поїхати зі мною на ранчо і, звісно, за прогулянку. Тепер у мене залишилась одна проблема, яку хочу розв'язати раніше, ніж помру...

— Мел, не говоріть так, ви залиште мене без роботи... Хто буде сваритися зі мною, підказувати різні дрібнички?

— Пішли додому, за нас, напевно, переживають, — запропонувала Меліса, переводячи розмову на іншу тему. Та побачивши Білла, який ходив туди-сюди, обидві зрозуміли, що він не на жарт розхвилювався.

— Чому ви так довго, ми ледь не збожеволіли... — чи не вперше розкричався чоловік.

— Білле, не галасуй, усе гаразд...

— Сеньйоро, ну, Веро молода, захоплена новою пригодою з кобилою, а ви? Маєте великий життєвий досвід, хіба можна бути такою легковажною?!

— Білле, мені не двадцять!

— Вибачте, що кричу, просто ми всі дуже хвилювалися...

— Знаю, але ж я була не сама...

— Звісно, літня леді, яка ледве ходить, та дівчина, котра вперше сіла на коня, ще й на такого норовистого...

— Пішли заспокоїмо Марію, — махнула рукою Меліса.

Працівник забрав у дам коней. Клеопатра спочатку не хотіла йти від дівчини, але вона пообіцяла навідатися до неї ввечері, й кобила покійно пішла в конюшню. Не ступили вони й кількох кроків, як сильний шум заповнив ранчо. Це був тупіт наляканих корів, які бігли в їхній бік. Чоловіки старалися зробити все, щоби зупинити тварин, але ті мчали з такою швидкістю, що ламали бар'єри, наче вони були із сірників. Зайняті проблемою, дорослі не звертали уваги на те, що

роблять діти. Вероніка помітила хлопчика, який, стоячи посередині дороги, в шоці дивився на табун, котрий мчав на нього. Всі розбігались, а він продовжував дивитися на худобу, яка наближалася. Довго не роздумуючи, Вероніка метнулася на допомогу дитині. Ще секунда — і вони могли потрапити під копита озвірілих тварин. Але наступний бар'єр затримав корів на мить, що й врятувало життя хлопчикові. Підхопивши дитину на руки, дівчина побігла далі. Але спіткнулася, не залишаючи хлопчика. Обоє покотилися в солому при вході до конюшні. Дівчина тримала малого в обіймах, закриваючи тілом, а стук ратиць був настільки поруч, що іноді здавалося: корови топчуться по її спині. Підсунувшись ближче до стіни, Веро не рухалася доти, доки тупіт не стих. Потім, відкинувши солому, подивилася на хлопчика, повільно провела рукою по його обличчю.

— Живий? — запитала дівчина і побачила, як він розплющив чорні оченята.

— Ти дуже гарно пахнеш, — прошепотів він і запитав: — Що за приємний запах?

— Конвалії. Це квіти, що ростуть у лісах моєї країни.

— Ти привезеш їх мені?

— Я намалюю тобі ці квіти, а якщо матиму таку змогу, то й привезу, — вже з усмішкою сказала дівчина, витерши сльози.

Підбігли батьки хлопчика, підхопивши його, дякували за порятунок. Уже згодом дівчині розказали, що ця пара довго не могла мати дітей. А коли жінка завагітніла, то лікарі не давали гарантії, що матір і немовля доживуть до пологів. Усе обійшлося добре, однак жінці заборонили мати більше дітей.

Коли всі порозходилися, дівчина встала із соломи і почала обтрушуватися. Раптом побачила, що її штанина розірвана вниз від коліна й уся в крові, а з ноги стримить ніж. Тільки тепер відчула сильний біль у нозі й, втративши рівновагу, почала падати. Та сильні руки підхопили її і понесли. Вероніці здавалося, що це сон, бо все, що вона бачила, було наче в тумані, голоси звучали водночас ніби далеко й ніби близько. Вероніка відразу впізнала сильні руки чоловіка, який був причетний до її пригоди з кобилою, і його владний хрипливатий голос. Незнайомець заніс її до якоїсь кімнати і, поклавши на стіл,

розірвав закривавлену штанину. Слідом зайшов ще один чоловік й увімкнув світло, воно залило кімнату.

— Рафаелю, принеси все необхідне, ти знаєш що, і захопи спирт та бренді, у мене нема знеболюючого, їй доведеться трохи випити, щоби зменшити біль, — наказав той, хто приніс Веро сюди.

— Ти справишся сам?

— Мені потрібна буде твоя допомога.

— Зроблю все, що скажеш.

Чоловік нахилився до дівчини й ніжно запитав:

— Ти мене чуєш?

— Так, — тихо відповіла Вероніка, ледь розплющивши очі від болю, і подивилася на незнайомця.

— Ти дуже поранилася, рана велика й глибока, треба зашити її. Буде краще, якщо вип'єш трішки бренді, це притупить біль.

— Ні.

— Мала, буде боляче...

— Ні! — ще раз твердо повторила вона.

— У нас нема часу чекати на лікаря, тому це зроблю я.

— Ший, — коротко і впевнено відповіла дівчина.

Вероніка зрозуміла: їй треба лежати спокійно, щоби він міг добре зашити розірвану шкіру. Почула, як підійшов інший чоловік і тримав ногу, аби та не рухалася. Біль був нестерпний. Вероніка заплющила очі, зціпила зуби, а руками вчепилася за краї стола з такою силою, що здавалося, ніби дошки ось-ось тріснуть. Минав час, а біль не стихав, був таким самим різким та сильним. Іноді вона думала, що ногу не зашивають, а відрізають, але терпіла, і жоден стогін не зірвався з її уст.

Незнайомиць закінчив імпровізовану операцію й легко наклав бинт. За мить відійшов і повернувся до Вероніки зі склянкою холодного соку. Допоміг їй випити. Прохолодний напій трішки заспокоїв дівчину, й через кілька хвилин їй стало краще. Незважаючи на біль, вона підвелась і, сівши, подивилася на стіл, залитий її кров'ю. Піднявши погляд, побачила, як біля дверей колихнулася тінь. Світло було вже вимкнене, а в її очах усе ще туманилося, тому дівчина ніяк не могла роздивитися незнайомця.

— Як самопочуття? — почула його голос.

— Це ти... Зашив?

— Я зробив усе можливе...

— А що трапалося, до чого я так?

— Ти впала на солому, а в ній був ніж. Пробив ногу наскрізь.

Дівчина на мить знову заплющила очі.

— Чому ж я зразу не відчула болю?

— Тому, що була зайнята іншим.

— Ти бачив, як це сталося?

— Так, я біг на допомогу, але був задалеко...

— Дякую, що не залишив у біді, але мені треба йти.

Дівчина не зауважила, як ліва брова незнайомця піднялась, і він здивовано подивився на неї. Чоловік подумав, що дівчина жартує, та коли побачив, як Вероніка встала і легенько присіла на лавку, зрозумів: це не жарт.

Із кожним, навіть маленьким порухом біль віддавав хвилями в усьому тілі. Зробивши кілька кроків до чоловіка, який стояв біля дверей, Вероніка відчула слабкість, і ноги підкосилися. Та не встигла мовити й слова, як незнайомець підхопив її на руки. Втративши свідомість, дівчина не бачила, як він ніс її подвір'ям, а працівники, котрі залишилися тут, очікуючи на новини, дивились їм услід. Вероніка й не знала, що її тимчасово нечуттєве тіло несе найкрасивіший чоловік ранчо.

Марія провела його в кімнату дівчини. Поклавши Вероніку на ліжку, він обрізав закривавлену штанину. Сівши поруч, почав уважно вивчати риси її обличчя. Світле, як сонце, волосся, було заплетене в тугу косу, чорні чіткі брови та довгі закручені вії скидалися на намальовані. Ніжна шкіра обличчя підкреслювала ледь пухкенькі червоні уста, до яких він доторкнувся ще вчора, і зараз прагнув повторити це знову.

— Вона може прокинутися будь-якої хвилини, буде краще, якщо хтось посидить біля неї до того часу, — звернувся чоловік до Марії, яка стояла поруч. Та почув голос Сесіль, матері врятованого хлопчика:

— Я не відходитиму від неї, можете не хвилюватися.

— Будь із нею постійно.

— А як же інакше, адже вона рятувала мою дитину!.. А це — найменше, що можу зробити для Веро. Тільки не розумію, як усе сталося.

Чоловік розповів, що знав, і, залишивши жінок, вийшов у двір. Помітивши стурбовані обличчя, заспокоїв усіх, а сам зрозумів, що сміливим вчинком дівчина завоювала серця людей, які це бачили.

— Що скажеш, Рафаелю? — запитав він, підійшовши до свого друга, який допомагав йому при імпровізованій операції. Чоловік зайшов до кімнати і сів за стіл, з якого товариш уже встиг витерти кров дівчини.

— Ти сам знаєш мою відповідь, навіщо ж запитуєш?

— І все-таки хочу її почути...

— Кілька дівчат, у тому числі твоя Ненсі...

— Ти ж знаєш, чому я з нею...

— Вони стояли набагато ближче, ніж Веро, і бачили малого. Могли допомогти дитині без жодного ризику, а вона... Я думав, що дівчина з хлопчиком потрапили під ноги худоби.

— Я все бачив і теж здивований... Шкода, що вона скоро поїде...

— Уже нескоро...

— Так, уже нескоро... — чоловік на мить задумавсь і, піднявши погляд, запитав, — а Клеопатру бачив? Вона підкоряється дівчині, наче вони вирости разом.

— Вчора бачив, як твій пес пішов до неї. Здається, він вибрав собі нового господаря, адже не відходить від неї ні на крок. А коли наша гостя сідала верхи, — повільно мовив Рафаель, — ще й без сідла та стремен, я думав, що покалічиться, але, напевне, Веро добре тренована.

— Ні, вона це вперше...

— Такого не може бути, — твердо мовив чоловік, не повіривши другові.

— Я теж так вважав, але бабуся переконала в протилежному. Веро думала, що в нас усі коні — смирні...

— Пильнуй, аби не було так, як вона казала. Що навіть такого жеребця, як ти, зможе приручити.

— Хочу відчути на собі, як вона збирається це зробити. Та після подій нинішнього дня, боюсь, у неї з'явиться багато шанувальників...

— Що я чую? Невже ти ревнуєш? Що, вже закохався?

— Не верзи казна-що, я думав, ти мене знаєш...

Розділ 5, з якого стає зрозумілим, що трапилось з Веро, чим їй допоміг Ніколас і хто така Ненсі

Вероніка прокинулася від сильного болю в нозі. Він пронизував тіло, наче електричний струм. Дівчина на мить подумала: все, що сталося вчора, — це тільки сон. Розплющивши очі, хотіла присісти, та біль у нозі не давав цього зробити, й дівчина знову прилягла. Побачивши обрізану штанину й забинтовану ногу, подивилася на жінку, яка сиділа поруч, і запитала:

— Що трапилось?

— Ви нічого не пам'ятаєте, Веро?

— Із вашим сином усе гаразд? Ви Сесіль? Я не помилилася?

— Так, я Сесіль, а зі сином усе гаразд. Завдяки вам він живий і здоровий, раз у раз запитує про вас і хотів сидіти поруч з вами. Але ви були непритомні, й ми подумали, що краще, якщо хоч трішки поспите...

— Ми?

— Я і Ніколас.

— Ніколас? Хто це? — запитала дівчина і подивилася в той бік, куди й жінка.

Спершись на підвіконник, там стояв високий чоловік; але ранкове світло, що потрапляло в кімнату через вікно, не давало змоги роздивитися його обличчя.

— Привіт, красуне, як почувашся?

— Привіт, — полегшено зітхнула дівчина, впізнавши цей сильний голос. — А що ти тут робиш, невже у тебе нема іншого заняття?

— Чекаю, коли ти нарешті цілком отямишся, щоб оглянути твою рану...

— А ти що, лікар?

— У деякому розумінні.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ